

Pamflet

Núm. 21 (2.ª època)

SURT EL DISSABTE

Barcelona, 30 de maig del 1936

Les Joventuts d'Estat Català i l'Esquerra

En el pròxim Congrés de l'Esquerra és possible que sigui debatut el plet de les Joventuts i per una proposició que inseria «La Humanitat» ens assabentem que hi ha qui malda per la supressió del nom d'Estat Català. La proposició que reproduïx una altra que aquests dies recull signatures per les terres tarragonines, cal suposar que la presentaran els signants a la pròxima Assemblea perquè es veu que hi tenen un màxim interès.

No insistirem en el procés que destaca la proposició: és el vell plet, tan vell com l'Esquerra, entre nacionalistes i no nacionalistes. Una altra explicació que hom vulgui donar a aquest fet és conformar-se amb una simulació, potser discreta per a no enfondir les diferències.

Però ens hi conformem avui. Ens hi conformem a desgrat que aquesta crua realitat, l'antinacionalisme dels proposants, és una posició que els perjudica davant de Catalunya i del Partit. Però hi ha altres motius tan convincents, que no volem emprar les raons que ens dona la intenció que amaguen amb la proposició.

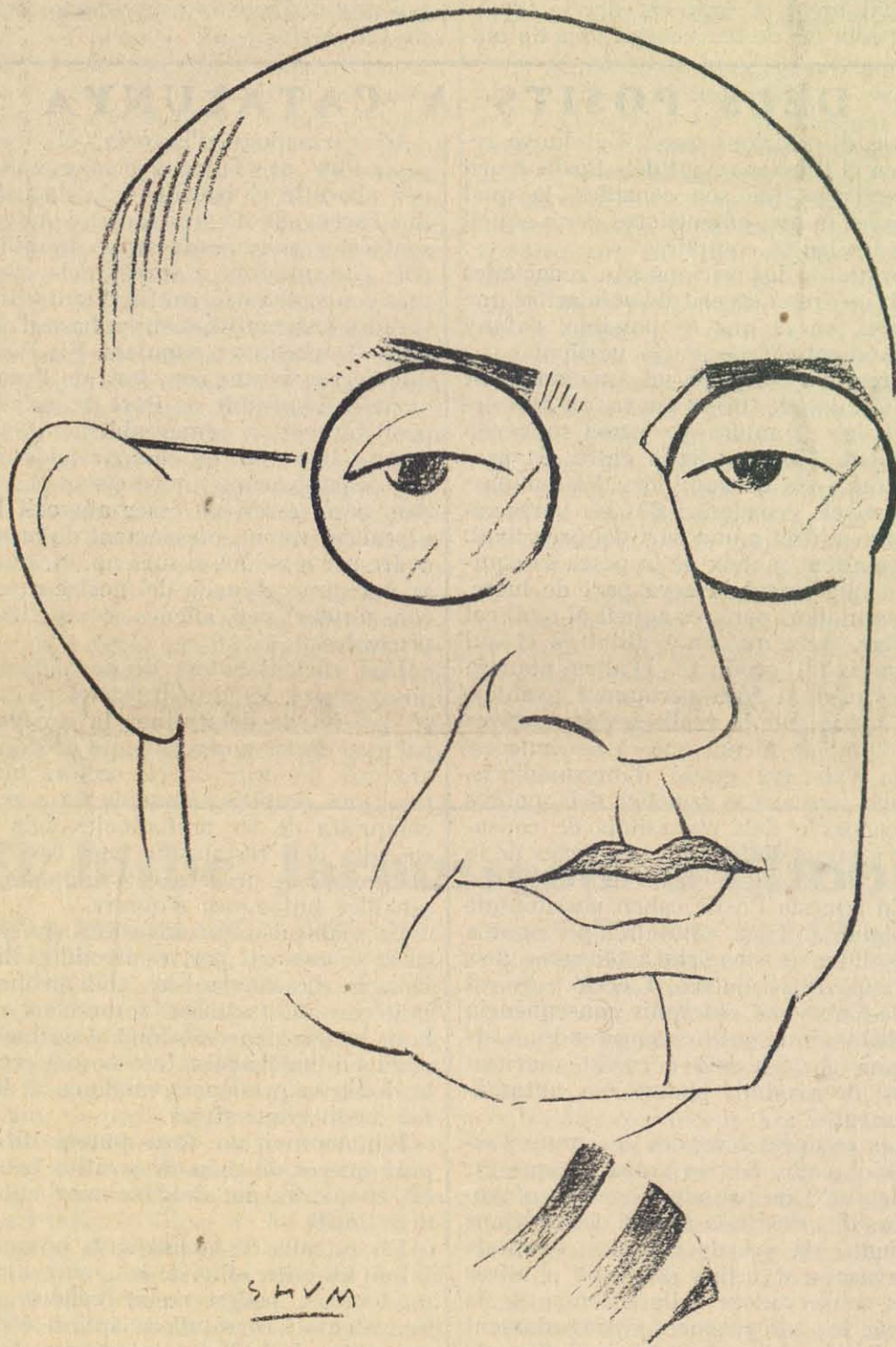
Primer que tot el Partit ha de preguntar-se si vol o no vol organitzar Joventut. Si ho vol ha d'acceptar totes les conseqüències.

Els partits anteriors a la guerra, tots, o gairebé tots, tenien joventuts organitzades. Molts cops la direcció d'aquestes joventuts s'esqueia en respectables senyors de barba blanca i d'història política no tan blanca. Des de la Revolució francesa el món polític havia donat una importància enorme al concepte de joventut, de renovació, i això obligava a tots a tenir sectors que es presentessin com a tals, com si fossin la mascota.

Però les joventuts del partit, a part de la missió de rebre i donar bufetades, d'organitzar festes i ballarugues i altres servituds, no pesaven políticament. Eren els homes madurs, als quals requeria per complet la direcció i els joves ni tenien el dret d'opinar en contra. De fet era gent que per les seves condicions físiques els eren encarregats els quefers físicament fatigants i res més.

Després de la guerra, les coses han canviat. Els joves s'engallaren en veure que damunt seu havia recaigut el màxim de sofriments. A més, els horrors de la guerra els féu dubtar de la intel·ligència i capacitat dels vells. Es revoltaren; entre tants sectors en plena revolta que volen influir la post-guerra, cal comptar també la joventut.

Estan a tot arreu en plena rebellia, no solament per a extremar i agitar frenèticament les idees comunes a tots, sinó

MESTRE I PUIG

És l'home que treballa amb humilitat en un lloc de compromís. Sense presses espectaculars, però amb fermesa, ha iniciat la Sanitat de Catalunya. Cada pensament seu, cada pla seu, deslliura del dolor i de la mort milers de ciutadans.

per a imposar idees pròpies, o que creuen pròpies.

Això crea una tàctica nova a tots els partits. Si volen tenir joventuts cal que els donin un marge de llibertat, i amb aquest marge de llibertat són constant neguit dins dels organismes polítics. I si no volen tenir joventuts o les volen domptar, aleshores elles s'afileren als partits que els fan cas i no temen llur intervencionisme sovint descordat.

I aquesta és la posició que l'Esquerra ha d'escollir. ¿Vol o no vol tenir joventuts? Si no les vol tenir o les vol condi-

cionar amb excés, que és com no tenir-ne, la joventut s'enrolarà a altres partits polítics o organitzacions socials. Si és que en vol tenir, ha d'acceptar-ne les inquietuds que passen els altres partits similars i preparar-se per als plets que li suposa l'activitat política de la gent jove.

Nosaltres creiem que el nostre partit ha de tenir joventuts. Un partit és sempre, també, una escola d'educació política i social i el nostre no pot renunciar a educar les noves promocions catalanes. A l'Esquerra no l'han esverada mai els problemes: és partit valent i que sap do-

nar la cara. A més, per pròpia experiència sap que val més resoldre els conflictes a dins del Partit que al mig del carrer. Perquè aquest és el mèrit del polític i tota la llei de la política democràtica: canalitzar i fer eficaç les energies que tenen els diferents sectors, en lloc de maldar per contradir-les i anorrear-les, que és la labor de les dictadures.

No, a l'Esquerra no l'espanten ni l'han d'espantar els problemes que la joventut li porti. Al contrari, els ha de reclamar, que no és veritable joventut aquella que porta solucions i no problemes, car en els començos de la vida n'ha assecat les fonts. I ha de reclamar que la gent jove afueixi vers ella amb les banderes desplegades i una activitat abassegadora.

¿I per què no han d'anomenar-se d'Estat Català? Un deure de gratitud al fundador de l'Esquerra l'obligaria a conservar el nom com una glòria. Però, a més, també hi obliga un deure de respecte al Govern de la Generalitat i al seu President actual, Lluís Companys, que el proclamaren el dia 6 d'octubre; alhora, hom fa acte de devoció a tots els que aquell dia es sacrificaren, morts, ferits, presoners, exiliats.

Altres raons d'ordre polític obliguen a no esborrar aquest nom ni a ocultar-lo. Fou gesta gloriosa de l'Esquerra, i si en resultà derrotada, no per això ha renunciat a la instauració, tard o d'hora, del seu ideal. Ningú no ens podrà demostrar que l'Esquerra d'ara sigui un partit diferent del que el 6 d'octubre proclamà l'Estat Català. N'és la continuació i manté el mateix ideari. Per tant no renuncia a l'obra anterior. L'Estat Català, obra de l'Esquerra, en el futur ha d'ésser guia i nom gloriós de la joventut que viurà i estructurarà aquest futur.

I ben a l'inrevés del que pensen els signants de la proposició que comentem, creiem que l'organització de les joventuts de l'Esquerra ha de dir-se d'Estat Català. En certes comarques o pobles en els quals per tradició les joventuts tinguin un altre nom, podem consentir que el continuïn, però l'organisme de joventuts que les uneixi i les disciplini totes s'ha de dir d'Estat Català.

El nom dels dos Presidents que ha tingut la Generalitat de Catalunya han lligat els moments més gloriosos i més dolorosos de la vida de lluita amb el nom que és, repetim-ho, ideal del Partit.

Glòria per al poble i glòria per als homes que s'han sacrificat pel poble, ¿quí, en recta lògica, amb sentit polític, pot negar-se a què glorifiqui i assenyali les activitats dels nostres joves?